

του Cripplegate όπου ο Κύριος Σαμουήλ Ουάιτμπερετ ἀνήγειρε μαυσωλείον εἰς μνήμην του.

Ὁ Μίλτων κατὰ τὴν νεότητά του διεκρίνετο ἐπὶ καλλωνῇ, αἱ ἔξεις τοῦ βίου του ἦσαν αἱ κατ'ἀλλήλους εἰς σπουδαστὴν καὶ συνάμα φιλόσοφον, τοῦτέστι ἀκριβῶς ἐγκρατεῖς· κυριώτεραι διασκεδάσεις του ἦσαν ἡ μουσικὴ καὶ αἱ συνδιαλέξεις, ὁ δὲ χαρακτήρ του ἦτο ὑπὸς καὶ εὐθυμος, μολονότι δὲ ἦτο πολὺ θερμὸς καὶ ὀξύς εἰς τὰς συζητήσεις, φαίνεται ὅτι δὲν ὑπέθαλπε μνησικακίαν ἀλλ' ἦτο εἰς τὰς συναναστροφὰς γλυκὺς καὶ εὐπροσῆγυρος.

Περὶ τοῦ ὕψους τῆς φαντασίας του καὶ ποικιλίας τῶν μαθήσεων τοῦ Μίλτωνος οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει· καθότι διὰ μὲν τὸ πρῶτον οἱ συμπολιταὶ του τοῦλάχιστον, δὲν θὰ παραδεχθῶσιν ὅτι εἶχεν ἄλλον ὅμοιον, καὶ ἂν δὲν ἔγραφε ποτὲ τὸν ἀπωλεσθέντα Παράδεισον, αἱ ἄλλαι του ποιήσεις θὰ τὸν ἀπεδείκνυνον πρώτης τάξεως ποιητὴν. Εἰς τὰς πεζὰς του συγγραφαὶς τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ῥωμαλαιοῦτης του εἰσὶν ὡσαύτως ἀξιοσημείωτα, καὶ τὸ ὕψος του μολονότι ἐνίστατο στρυφνὸν καὶ ἄτεχνον εἶναι πάντοτε πλήρες ἐνεργητικότητος καὶ φαντασίας. Μολονότι ἦτο εἰς τῶν πολιτικῶν πρωταγωνιστῶν, οὐδεὶς ἄλλος προσεδέχθη μὲ περισσοτέραν δραμύτητα ὅσον ὁ Μίλτων· ἐὰν δὲ κρίνωμεν μετριοπαθῶς ἂν καὶ πολλαὶ ἐκ τῶν πολιτικῶν ιδεῶν του εἰσὶν ἀξιοθρήνητοι, ὡς ποιητῆς ὅμως, πάντοτε θέλει κατέχει θέσιν μετὰ τῶν ἐνδοξοτέρων τοῦ Βρεττανικοῦ ἔθνους ποιητῶν.

(ὑπὸ τῆς Κ^α Μ. Δ. Σ.)

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΣ ΕΡΩΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ὄρα τεῦχος ΙΓ'.)

Κωνσταντινούπολις, Ἰούνιος 1861.

Φιλτάτη μου Πολυξένη!

« Πρὸ τριῶν μηνῶν σοὶ ἔγραψον εὐχαρὶς ἐκ τῶν κατὰ φύτων τῆς Μυκάλης ὁρέων, τὰς ἐκ τινος διηγήσεως προξενηθείσας μοι ἐντυπώσεις. Σήμερον ὅμως ἀναγκάζομαι νὰ διηγηθῶ εἰς σὲ τὴν μόνην μου φίλην, τὴν ἀπελπισίαν ἣτις μὲ καταβιβρώσκει. Ἡ τοῦ χωρικοῦ ἐκείνου διήγησις, οἱ εὐφραδεῖς ἐπαινοὶ του διὰ τὸν Τιμολέοντα, τοσοῦτον ἐξῆψαν τὴν φαντασίαν μου, ὥστε ἐνησμενιζομένη διαγράφουσα ἐν τῇ διανοίᾳ μου κατ' ἀρχὰς τὴν εἰκόνα του· ἀλλὰ τώρα! ὦ! τώρα βλέπω ὅτι τὸν ἀγαπῶ... ἤκουσάς ποτε, φίλη μου, ὁμοίαν ἀνοησίαν! νὰ ἀγαπῶ νέον τὸν ὅποιον δὲν γνωρίζω! Ματαίως ἐπανεληθοῦσα ἐνταῦθα τὸν ἐζήτησα εἰς

ἀπάσας τὰς συναναστροφὰς, εἰς ὅλους τοὺς περιπάτους· ἤμην βεβαία, ὅτι εἰς ἐν του βλέμμα, ἀπὸ τοῦ βάδισμά του, ἀπὸ τὴν φωνὴν του μόνην ἤθελον τὸν ἀναγνωρίσω. Κατέπνιγον μέχρι σήμερον τὸν καταβιβρώσκοντά με ἄλογον μὲν ἀλλὰ φλογερὸν ἔρωτα, πάντοτε ἔχουσα τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸν εὕρω. Ἀλλ' ἤδη πᾶσα ἐλπίς ἀπώλετο· χθὲς ἡ μήτηρ μου καλέσασά με παρ' ἐαυτῇ ἤρξατο διὰ προσομιλῶν ἐπὶ πολὺ διαρκεσάντων νὰ μοὶ ὁμιλῇ περὶ τοῦ προορισμοῦ τῆς γυναικός· πᾶν ὅ,τι ἐκ τῶν λόγων τῆς ἠννόησα ἦτον ὅτι μοὶ ἐπρότιθετο ὡς σύζυγος νέος τις εὐκατάστατος Τιμολέων Κ. καλούμενος, ὃν δὲν ἐγνώριζον. Σφοδρὸς μοὶ ἐπροξένησε παλμούς· τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἄν ἐσκεπτόμην ἦτον ἐκεῖνος... ὦ! τίς τότε εὐδαιμονεστέρᾳ μου! Πλὴν, φίλη μου, δὲν εἶναι ἐκεῖνος, ἡ καρδίᾳ μου μοὶ τὸ λέγει.

« Ἀκουσόν με· ἐκ νηπιότητός μου σὺ ὑπῆρξες ἡ ἀδελφὴ μου, ἡ σύντροφος τῆς χαρᾶς καὶ λύπης μου· σοὶ γράφω, ἵνα σοὶ ἀποτείνω τὸν ὑστατον ἀσπασμόν. Ὅταν ἀναγνώσῃς τὴν παροῦσάν μου χῦσον ἐν δάκρῳ εἰς τὴν μνήμην τῆς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀσπάζομένης σε »

Ἀγλαΐα.

Ὅτε ἡ Πολυξένη ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἀγλαΐας θερμῶς παρεκάλεσε τὴν μητέρα τῆς νὰ μεταβῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπως δυνήθῃ καὶ μεταβάλλῃ ἐὰν ἦτο καιρὸς τὰς ιδέας τῆς ἀδελφῆς τῆς. Ἐπιτυχοῦσα δὲ, ἀνεχώρησεν αὐθημερὸν διὰ τοῦ ἀτμοκινήτου καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἦτον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ἀγλαΐας.

— Ὅποιαν ἐπιστολὴν μοὶ ἔγραψες σκληρά;... ἠρώτησε τέλος ἡ νέα μετὰ τὰς πρώτας συγκινήσεις.

— Φεῦ! ἀπήντησε θλιβερώς ἡ Ἀγλαΐα, νομίζεις ὅτι ἡστεύσθην, ἢ ὅτι ἐδειλίασα!... ἄκουσόν με· περαιώσασα τὴν πρὸς σὲ ἐπιστολὴν μου, καὶ ἀνάψασα εἰς τὸ δωμάτιόν μου πλήρες ἀνθράκων πύραυρον ἀνέβην εἰς τὴν κλίνην μου, μὲ τὴν ιδέαν ὅτι δὲν θ' ἀνεγερθῶ πλέον, διὸ καὶ ἐζήτην συγγνώμην ἀπὸ τὸν πλάστην ζῶσα ἔτι δι' ὅπερ ἔπραττον ἐγκλημα. Πόσον ὅμως ἐξεπλάγην τὴν ἐπαύριον, ἰδοῦσα παρ' ἐμοὶ τὴν μητέρα μου καλοῦσάν με νὰ ἐγερθῶ διότι ἦτο καιρὸς νὰ προετοιμασθῶ διὰ τὴν ἱεροτελεσίαν! Κατενόησα ἡ δυστυχὴς μετὰ μεγίστης λύπης ὅτι ἐν τῇ ψυχικῇ ταραχῇ μου ἐλησμόνησα νὰ κλείσω τὸ παράθυρον τοῦ κοιτῶνός μου. Πλὴν ἦτο πλέον ἄργα, ὥφειλον νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὴν τῆς μητρός μου θέλησιν. Αὐθημερὸν ἐγένετο ὁ γάμος· μετ' ὀλίγον θὰ ἴδῃς τὸν σύζυγόν μου· εἶναι καλὸς καὶ λίαν περιποιητικὸς πρὸς ἐμέ· ἀλλὰ μάτην, ἡ καρδίᾳ μου πάσχει, καὶ οὐδεμία μοὶ ἐναπολείπεται ἐλπίς. Ἐπειδὴ δὲ τοσαύτην πρὸς ἐμέ ἐδειξας ἀφοσίωσιν τολμῶ καὶ ὑστάτην νὰ σοὶ ἀποτείνω παρακλήσιν, ἔπειδὴ δὲν τολμῶ ἐγὼ, σὲ ἱκετεύω παρακάλεσον σὺ τὸν σύζυγόν μου, νὰ μὲ φέρῃ ἂν ἦτο δυνατόν, πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐνθα τὸ πρῶτον ἠσθάνθην βιαίους παλμούς· εἶναι παράλογος ἡ αἵτησίς μου, τὸ

γνωρίζω, ἀλλ' εἶναι αἰτήσεις θνησκούσης, καὶ ὡς τοιαύτη συγγνωστέα ἴσως.

Τῇ ὑπεσχέθῃ τῶντι ἡ Πολυξένη νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν αἰτησίαν τῆς, καὶ πραγματικῶς μετὰ τινος ἡμέρας ἡ Ἀγλαΐα συνοδευομένη παρ' αὐτῆς καὶ τοῦ σύζυγος τῆς ἀνεχώρει δι' Ἑφεσον.

Ἡ ὁδοιπορία των ὑπῆρξεν ὀδυνηρά, διότι ἡ Ἀγλαΐα ἔπασχε καὶ ἔπασχε δεινῶς· πολλάκις ἠναγκάζοντο νὰ τὴν καταβιάζωσι τῆς ἡμιόνου ἵνα λαμβάνῃ μικρὰν ἀναψυχὴν. Μετὰ τριήμερον ὁδοιπορίαν ἀφίχθησαν εἰς τὴν σκηνὴν τῆς ἄλλοτε μάχης. Ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζον τὴν γέφυραν ἐκείνην εἰς ἣν ὁ ἦρωας τῆς φαντασίας τῆς ἔσχυσε νὰ φονεύσῃ τὴν ἄρκτον ἣν εἰς τὰς ἀγκάλας του ἐκράτει, τόσον ἡ καρδίᾳ τῆς δυστυχοῦς Ἀγλαΐας σφοδρότερον ἔπαλλε. Τέλος καταβαλοῦσα ὑπερφυσικὰς δυνάμεις ἐπῆδησε τῆς ἡμιόνου, καὶ πλησιάσασα τὴν δρυϊνὴν γέφυραν ἐθύθισε τὸ βλέμμα τῆς εἰς τὸ πρὸ αὐτῆς ἀνοιγόμενον βάρανθρον, ἐνῶ ὁ πρῶτος σκυθρωπὸς σύζυγός τῆς πλησίον αὐτῆς ἱστάμενος καὶ θεωρῶν ἐν ἐκστάσει τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἀφῆκε βαθὺν στεναγμὸν, καὶ πικρῶς μειδιάσας εἶπεν :

— Βλέπεις, Ἀγλαΐα μου τὴν γέφυραν ταύτην τὴν αἰωρουμένην ἀνω τῆς ἀβύσσου; ἄλλοτε εὐτυχῆς ἐγὼ νέος ἐφόνευσα ὑπερμεγέθη ἄρκτον...

— Ἦσο σύ! ἡδυνήθη νὰ ἀρθρώσῃ ἡ Ἀγλαΐα καὶ μικροῦ δεῖν ἐπιπτεν εἰς τὴν πρὸ ποδῶν τῆς καταβόθραν, ἐὰν λειποθυμοῦσαν δὲν ἐπρολάβανε νὰ κρατήσῃ αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του ὁ σύζυγός τῆς, ὅστις δὲν ἦτον ἄλλος εἰμὴ ὁ κυνηγὸς Τιμολέων.

Α. Ι. Σ.

ΤΙ ΜΟΙ ΑΝΑΓΚΑΙΟΙ ΔΙΑ ΝΑ ΗΜΑΙ ΕΥΤΥΧΗΣ.

Πρῶτον. — Πλουσία Βιβλιοθήκη.

Δεύτερον. — Καλὴ καὶ ἐνάρκτος σύζυγος.

Τρίτον. — Κύων πιστός· καὶ

Τέταρτον. — Εἰσόδημα ἐνικύσιον τριακοσίων λιρῶν, ἔσω καὶ Ὀθωμανικῶν.

Καὶ τούτων·

Τὴν μὲν βιβλιοθήκην, διότι τὸ κατ' ἐμὲ, τὰ βιβλία εἰσὶν ἡ τροφή τῆς ψυχῆς ὡς τὰ διάφορα ἐδέσματα εἰσὶν τοῦ σώματος· ἄλλως ἡ ἀνάγνωσις εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς φωτισμὸν καὶ κατάληψιν διαφόρων πραγμάτων ἀγνώστων μοι καὶ περὶ πλέον διὰ νὰ ᾔμαι ἐνήμερος εἰς τὰ διάφορα τῆς ἡμέρας συμβάντα. Ὡστε δεκτὸν, ὅτι τὰ

βιβλία εἰσὶν ἀναγκαῖα ἐκτὸς ἂν τις ἐπιθυμῇ νὰ ζῇ διὰ νὰ τρώγῃ.

2ον. Τὴν σύζυγον, ἵνα ἔχω αἰτίαν διὰ νὰ τονίζω συχνὰ τὴν ὀκνηράν μου λύραν, καὶ ψάλλω τὰ κάλλη τῆς, περὶ πλέον διὰ νὰ μὲ καταστήσῃ πατέρα τέκνων ὁμοίων τῆς, ὡς πρὸς τὴν καλλονὴν καὶ ἀγαθότητα, διότι ἡ σύζυγός μου εὐελπίζομαι ὅτι θὰ ἔχῃ τὰς ἀρετὰς ταύτας.

3ον. Τὸν κύνα, ἵνα ἔχω πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν ἐν πρωτότυπον σταθερὰς φιλικῆς καὶ ἀδιαφθόρου πίστεως.

4ον. Τὸ εἰσόδημα τῶν 300 λιρῶν, ἵνα ζῶ πάντι ἀνεξάρτητος (ἂν ὑπάρχῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀνεξαρτησία) νὰ μὴν ἀπασχολῶ τούτῃ τὴν διάνοιάν μου εἰς τὴν ἀποκτήσιν τῶν πρὸς τοῦ ζῆν ἀναγκαιοῦντων, νὰ ψάλλω, κοιμῶμαι ἢ περιηγῶμαι ὅσάκις καὶ ὅπως θελήσω, χωρὶς, ὡς εἶπα, νὰ σκέπτομαι πότε ὁ σαρδανοποιὸς θὰ μοὶ γείλῃ τὸν λογαριασμὸν του καὶ πότε τὸ ἐνοίκιον τῆς οἰκίας μου πλησιάζει.

Καὶ τούτων,

1ον. Βιβλία μὲν, γενόμενός τις συνδρομητῆς εἰς τινὰ λέσχην ἢ βιβλιοπωλεῖον, δύναται νὰ ἔχῃ ὅσα βιβλία ἐπιθυμήσῃ πρὸς ἀνάγνωσιν.

2ον. Σύζυγον. Δύναται νὰ ἀποκτήσῃ τις εὐκόλως, μάλιστα εἰς τὰς σημερινὰς περιστάσεις... διὰ νὰ ᾔναι δὲ ὠραία ἄς φορέσῃ τὰ ὀμματουάλιά του, ἂν ἔχῃ ὡς ἐγὼ ἀνάγκην τούτων· ἵνα δὲ ᾔναι καλῆς ἀνατροφῆς καὶ ἐνάρκτος, ἄς ἐξετάσῃ ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ τῆς μητρός τῆς διαγωγὴ, καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἀνεπίληπτος, ἔστω βέβαιος, ὅτι καὶ ἡ τῆς θυγατρὸς τῆς ἔσεται τοιαύτη.

3ον. Κύνα δύναται νὰ ἀγοράσῃ τις μὲ εὐτελεῖ τιμὴν, ἂν δὲν θέλῃ νὰ ᾔναι ὑπόχρεως εἰς τὸν πρῶτον φίλον ὅστις ἠθέλε τῷ χαρίσῃ τοιοῦτον.

4ον. Τὸ εἰσόδημα τῶν 300 λιρῶν ὦ!.. ἐνταῦθα προσκόπτομεν! διατί;.. διότι εἶναι ὁ γόρδιος τῶν σκέψεών μου δεσμός. Τὸ εἰσόδημα αὐτὸ ἦτο τῆς νικητικότητός μου ὁ ρεμβασμός, οἱ ὄνειροι καὶ αἱ προσπάθειάί μου, καὶ πρὸς αὐτὸ ἔτεινον ὅλαί αἱ ἐπιχειρήσεις μου, ἂν καὶ οὐδὲν κατώρθωσα μέχρι τοῦδε καὶ ἀπίθανον ἂν θὰ κατορθώσω διότι ἔχω δυστυχῶς ὀλίγην ποίησιν εἰς τὴν καρδίαν μου. Ποίησιν κύριε; σήμερον μάλιστα;... ὦ! φίλε ἀναγνώστα, γνωρίζω ὅτι ἡ ποίησις εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Μεθούσης διὰ τὴν ἐποχὴν μας καὶ ὅτι εἰς τὸν κρατοῦντα αὐτὴν ὁ χρυσὸς δὲν πλησιάζει, ἐκτὸς ἂν γείνῃ κανὲν θαῦμα· δυστυχῶς ὁμῶς δι' ἐμὲ, οὔτε θαύματα πλέον γίνονται σήμερον...

(Γ. Κρητίδης.)